

LBRIS

We know
books

LIZ TOMFORDE

**PASIUNE
REGĂSITĂ**

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Rio

– Prefer tăietura de smarald.

Îmi tai friptura, cu furculița și cuțitul în mână.

– Nu știu ce să zic. Friptura asta Porterhouse e tăiată exact cum trebuie.

– Eu mă refer la diamante, Rio, nu la carne, zice Chelsea nerăbdătoare.

Evident că se referă la diamante, dar încerc să fac pe naivul, deoarece preferințele în materie de inele sunt ultimul lucru despre care vreau să vorbesc la a doua întâlnire. Aș vrea să aflu mai întâi dacă e un om bun. Dacă e apropiată de mama ei. Dacă îi place să călătorească. La naiba, nici măcar nu știu dacă are alergii!

– Eu am intoleranță la lactoză.

Schimbarea bruscă de subiect o derutează, lucru care i se citește pe față.

– Poftim?

– Lactatele, spun eu, luând încă o gură de friptură, mă distrug complet. Uneori iau o pastilă înainte să mănânc lactate, iar alteori le mănânc fără protecție și suport consecințele.

– Tocmai ai zis *fără protecție* când te-ai referit la faptul că mănânci lactate?

– Da. Dacă văd înghețată și nu am o pastilă la mine, nu rezist, înțelegi ce vreau să spun? Tu te numeri printre norocoșii care suportă lactatele?

– Eu te-am întrebat ce inele au soțiile coechipierilor tăi.

Îndreaptă din nou conversația în direcția pe care nu o vreau, dar continui să mănânc și refuz să-i răspund.

– Muncește vreuna dintre ele? insistă ea. Probabil că nu.

– Unele muncesc. Una dintre cele mai apropiate prietene ale mele e căsătorită cu coechipierul meu și lucrează pentru o organizație care salvează câinii bătrâni.

Chelsea se strâmbă înainte să-și controleze expresia și apoi își lipește un zâmbet de față.

– Hm, draguț. Cred.

– Tu unde lucrezi?

Pentru o fracțiune de secundă, mă alarmez. Poate că mi-a spus deja și am uitat.

Am ieșit la cină cu puțin timp înainte să plec pe timpul verii, dar a trecut atât de mult de atunci, încât nu-mi aminteam nimic rău despre întâlnire. Așa că, atunci când m-a întrebat dacă eram interesat să ieșim din nou, mi-am zis: de ce nu?

Mă rog, nu m-a întrebat direct. Mesajul a fost „Când mă scoți din nou? Sunt liberă vineri.“ Dar presupun că e același lucru.

– Creez conținut, răspunde imediat. Fac chestii de influencer, în mare parte despre modă și stil de viață.

– Foarte tare. Deci ești propria șefă. Ți place?

Ridică din umeri, apoi își termină paharul de chardonnay și îl flutură în aer, cerându-i chelnerului încă unul. Face asta ridicând o sprânceană și privindu-l nerăbdătoare.

„Nu-mi place asta“, zic în gând.

„Poate că nu își dă seama că e nepoliticoasă“, încerc să o justific.

– Îmi plac avantajele. Îmi fac propriul program. Primesc produse gratuite. Genul ăsta de lucruri.

Aproape că mă aștept să mă întrebe ce fac eu la muncă, dar știa înainte să ieșim la prima întâlnire.

– Ai animale? o întreb.

– Nu. Implică prea multă responsabilitate.

– Ești apropiată de familia ta?

– Nu neapărat.

„Ești apropiat de familia ta, Rio? Da, sunt. Tocmai m-am întors din Boston, după trei luni, unde am petrecut timp de calitate cu mama în extrasezon. Mulțumesc foarte mult că m-ai întrebat.“

Paharul cu chardonnay e pus pe masă înainte să ne ia chelnerul farfuriile acum goale. Sunt cu un pas mai aproape de finalul întâlnirii.

Mă cert pentru că gândesc așa.

Pentru că mereu gândesc așa.

Nu-mi amintesc când am mers ultima oară la a doua întâlnire cu cineva, așa că ar trebui să mă concentrez pe această mică victorie. Dar așa se întâmplă de obicei. Sunt nerăbdător să întâlnesc pe cineva, ba chiar disperat. Ieșim la prima întâlnire, nu simt scânteia și acolo moare conexiunea.

„Încearcă mai mult!“

– Cum te distrezi? continui.

– Ies mai mereu cu prietenii mei. Sunt invitată la o mulțime de evenimente, așa că asta îmi ocupă timpul. Îmi place să merg la sală. Îmi place să merg la restaurante noi...

– Ador să merg la restaurante noi!

Mă îndrept, mult prea entuziasmat pentru că, în sfârșit, avem ceva în comun.

Chelsea mă fixează cu privirea, deloc impresionată de entuziasmul meu.

– Tare.

„La naiba!“

– Ți place muzica? încerc din nou.

– Nu le place tuturor?

– Ar trebui să alegem un cântec.

Îmi scot telefonul și încep să caut prin fișierul cu melodii.

– Să alegem un cântec?

– Da, pentru că este a doua întâlnire. Ar trebui să alegem un cântec care să o marcheze. Așa, de fiecare dată când o să-l auzim, o să ne aducem aminte că...

Mă opresc când îi văd expresia.

Face ochii mari, practic urlă din priviri cât de ciudat i se pare că sunt, iar după ce deschide gura ca să-mi răspundă, o închide repede, fără să zică nimic.

Pentru că nu ea e aleasa. Nimeni de până acum nu a fost.

– Sau nu, decid eu.

– Mai bine nu, zice cu un zâmbet forțat.

Chelsea se uită în jur, probabil după o ieșire – și nu o învinovățesc.

– Vrei să comandăm desert? o întreb.

Îi ia puțin să se decidă, până când mă surprinde și se apleacă peste masă, luându-mă de mână.

– Mă gândeam că putem să ne bucurăm de desert la tine acasă, zice pe un ton senzual.

„Oh!“

Nu mă așteptam... la asta.

– Abia azi m-am întors după ce am petrecut vara în Boston, așa că, din păcate, nu am nimic de mâncare.

Chelsea îmi zâmbește seducătoare.

– Nu mă refeream la desertul ăsta.

Da, este evident că nu se referă la desertul ăsta, dar speram să își spună: „Nu are nici cea mai vagă idee ce se întâmplă și nu știe cum să cucerească o femeie, așa că nu contează“.

Dar e din nou una dintre situațiile alea în care nu contează dacă spun toate lucrurile greșite sau dacă tac. La finalul zilei, sunt un jucător de hochei profesionist și doar asta îmi aduce mai multe prime întâlniri și invitații de a rămâne peste noapte decât pot număra.

Dar știu ce caut – și nu este această conexiune.

– Chelsea, eu...

– O să fie distractiv.

Chicotesc.

– Chelsea.

– Chiar o să refuzi? zâmbește ea atotcunoscătoare. Rio!

Îmi pronunță numele ca și cum ar spune „Ești nebun dacă mă refuzi!“ – și o face pe un ton pe care l-am auzit la mai multe femei decât aș vrea să recunosc.

Clar este o fată frumoasă și poate că i-aș accepta invitația dacă aș fi genul care merge acasă cu cineva chiar dacă nu se vede în viitor cu persoana respectivă.

Dar nu sunt.

Plătesc discret nota când e pusă pe masă, apoi spun:

– Mulțumesc că ai venit la cină în seara asta.

Atunci își dă seama că vorbesc serios și că întâlnirea se termină aici. Își dă vag ochii peste cap, dar asta nu mă face să mă răzgândesc, iar când își scoate telefonul, începe să tasteze fără să-mi răspundă.

– Mergem?

Nu-și ridică privirea din telefon.

– Nu e nevoie. O să mă întâlnesc cu prietenii la o petrecere după colț.

– Bine. Cum te-am luat de acasă, m-am gândit că pot măcar să...

Zâmbetul ei se transformă în milă în timp ce se ridică și își strecoară brațele prin haină.

– Am făcut un plan de rezervă, dar sper să ai o seară plăcută de unul singur, Rio. Mulțumesc pentru cină!

Face un semn indiferent cu mâna, apoi iese pe ușa la care se uita mai devreme și mă lasă singur.

Poate că ar fi trebuit să fiu șocat sau ofensat, dar nu e prima oară când sunt lăsat singur la masă după ce am decis să nu continui seara acasă la mine – și sunt sigur că nu e nici ultima.

Dar paharul cu vin roșu de care am tras toată seara e delicios și nu sunt destul de jenat ca să-l las să se risipească. Așa că mă reazem de spătar, la masa la care stau singur, și mă bucur de vin. Când îmi scot telefonul, văd că e plin cu mesaje.

Zanders: Rio, te-ai întors?

Indy: Te rog, spune că da! Mi-e dor de tine!

Stevie: *Taylor a întrebat unde e unchiul Rio la fiecare cină de duminică din vara asta. A fost foarte trist. Ar trebui să nu mai pleci niciodată.*

Kai: *Bun-venit înapoi, omule!*

Miller: *Serile fetelor nu sunt la fel fără tine.*

Kennedy: *E prima cină de duminică din luna mai încoace la care mergem toți? Abia aștept să vă văd.*

Isaiah: *Dar Rio s-a întors? Nu răspunde.*

Zanders: *Ar face bine să se fi întors. Măine avem primul antrenament al sezonului.*

Eu: *Nu o să răspund până când nu mă veți întreba dacă sunt bine și aștept întrebarea de la cineva anume...*

Zanders: ???

Kai: *Unele lucruri nu se schimbă niciodată.*

Indy: *Iubitule, aici tu trebuie să răspunzi.*

Ryan: *Nu o să fac chestia asta.*

Miller: *Poate că e rănit, sau pierdut, sau blocat undeva fără mâncare și apă și nu vom afla doar pentru că nu vrei să pui o întrebare simplă, Ryan.*

Isaiah: *Nu știam că grupul a adoptat un cățeluș.*

Stevie: *E cățelușul nostru.*

Kennedy: *Cățelușul nostru mic și dulce care vrea să știe doar dacă Ryan ține la el.*

Eu: ...

Ryan: *Bine. Rio, te-ai întors sau care-i treaba?*

Eu: *Atenția și grija ta pentru mine sunt infinite. Dragule, m-am întors acasă!*

Ryan: *Urăsc chestia asta.*

Eu: *Știu. Distanța a fost dificilă și pentru mine, Ryan.*

Ryan: *O să ies din grupul ăsta.*

Face asta, dar imediat soția lui îl adaugă înapoi.

Indy: *Ne vedem la noi acasă duminică.*

Regret că una dintre casele lor nu a fost prima mea oprire când m-am întors în oraș. Dar, după ce am ajuns, doar am apucat să îmi las bagajele acasă, apoi m-am dus să o iau pe Chelsea pentru întâlnirea noastră.

O parte din mine crede că ar trebui să mă opresc. Am căutat nonstop, ani la rând, de când m-am mutat în Chicago, și încep să cred că iubirea adevărată nu mai există.

Apoi îmi amintesc că trebuie să-i văd pe opt dintre prietenii mei care și-au găsit iubirea de-a lungul anilor, deci am dovezi clare că există.

Îmi termin paharul de vin, apoi îi scriu lui Indy separat.

Eu: *O să mă opresc pe la voi în drum spre casă.*

Indy: *Da, te rog! Mi-a fost dor de tine. Să nu mai pleci de acasă atât de mult timp.*

– Să înțeleg că întâlnirea nu a mers bine? Întreabă Indy când ne așezăm pe canapeaua din living.

Ryan se întoarce după ce îi verifică pe copiii lor de doi ani care dorm și ni se alătură.

– Merge vreodată? o întreb la rândul meu.

– Unde ai dus-o?

– La Sullivan's, pe Eighth.

Ryan se încordează pe scaun și un zâmbet jucăuș apare pe buzele lui Indy.

– Ador locul ăla. Am fost acolo la o întâl...

– Ai grijă, Blue, spune el morocănos, trăgând-o în poală.

Își zâmbesc, ca și cum au un secret, și poate toată treaba mi s-ar părea grețoasă dacă nu mi-aș dori și eu să am parte de așa ceva.

Pe de altă parte, nu e nici un secret. Toți știm că, înainte ca ei doi să fie împreună, Ryan a scos-o pe Indy de la o întâlnire din același restaurant în care am fost în seara asta.

Indy a fost însoțitoare de zbor pentru echipa de hochei acum câțiva ani, iar de atunci e prietena mea cea mai bună. L-a întâlnit pe cel care i-a devenit soț când sora lui Ryan i-a oferit lui Indy camera liberă din apartamentul lui, iar restul este istorie. Ryan e căpitanul echipei de baschet a orașului Chicago și, după ce am fost fanul lui înfocat ani la rând, mi-a devenit un prieten bun.

– Care a fost problema? mă întreabă Indy.

– Ea... Ezit. Nu mă plăcea. Nu era interesată. Mă cunoști. Fie le însoțesc ca prieten, fie le pun pe fugă.

Asta nu e o minciună. Chelsea nu era interesată de ceea ce voiam eu.

Dar nu le spun prietenilor mei despre cât de des *nu* le sperii. Nu le spun cât de des încerc să le fiu prieten, dar nu funcționează. Îi las să creadă că sunt un idiot incurabil care nu se pricepe deloc la femei, pentru că asta pare mai ușor de explicat decât faptul că am 27 de ani și nu m-am cuplat niciodată cu cineva cu care nu am avut o conexiune profundă.

Mă aprind greu. Mereu am fost așa. La naiba, mi-am pierdut virginitatea abia la 19 ani și chiar și atunci am făcut-o cu o fată pe care o știam de la 12 ani!

– Îmi pare rău, omule. O să ai și tu parte de asta, spune Ryan.

– Da, poate. Mă ridic și mă întind. O să plec. Doar voiam să trec pe la voi și să vă salut. Vă iubesc.

– Și eu te iubesc, Rio.

– Ai auzit, Ryan? îl întreb din ușă. Ai auzit cât de ușor a zis asta?

El clatină din cap spre mine.

– Nu o să fac așa ceva.

– Nu se știe niciodată, Ryan!

E târziu când intru pe alee, dar noile lumini din curtea din față a vecinei mele luminează suficient de bine ca să văd că, de fapt, casa de alături nu mai e aceeași lângă care am locuit până acum trei luni.

– Casa ta a arătat mereu mai bine decât a mea? o întreb când cobor din mașină.

Wren râde lângă cutia ei poștală, uitându-se peste umăr la locuința ei.

– Nu. Am petrecut vara renovând-o, dar pentru o studentă la master fără bani, am o casă mult mai frumoasă decât jucătorul profesionist de hochei care locuiește lângă mine, nu crezi?

Ne intersectăm pe trotuar, la jumătatea drumului dintre casele noastre, și mă aplec s-o îmbrățișez.

– Ai avut o vară reușită? o întreb.

– Cât de reușită putea fi ultima mea vară înainte de absolvire, adică am trăit într-o sală de clasă, n-am văzut soarele și mi-am petrecut weekendurile studiind într-o zonă în renovare. Tu?

– A fost bine. Mi-a prins bine să petrec timp cu familia. Și mi-a plăcut să stau câteva luni în Boston.

Mă privește complice.

– Cât de mult urăști ideea că lași în urmă încă o toamnă din Northeastern?

– Prefer să nu vorbesc despre asta.

Arată spre casa mea.

– Ți-am lăsat corespondența pe insula din bucătărie. Am deschis geamurile de câteva ori pe săptămână ca să nu se simtă aerul sufocant. Singurei tale plante îi merge foarte bine, deci cu plăcere!

– E o succulentă, Wren. Tot ce trebuie să faci e s-o lași în pace. Încuviințează, în mod evident mândră de ea.

– Ei bine, atunci m-am descurcat excelent.

Wren e vecina mea de ani întregi. Fratele ei a cumpărat casa vecină pentru ca ea să aibă unde să stea în timpul școlii, iar de atunci suntem prieteni buni.

Prieteni buni în sensul că bem o bere din când în când și îi bârfim pe ceilalți vecini sau ne împrumutăm cu o cană de zahăr dacă unul din noi nu mai are. Sau, ca în cazul de față, avem grija de casa celuilalt când acesta e plecat din oraș.

Frații ei sunt sportivi profesioniști, așa că ea niciodată nu ne-a făcut ochi dulci nici mie, nici colegilor care mă mai vizitează și mereu mi-a plăcut asta la ea.

Suntem singurii de pe stradă care locuiesc singuri, celelalte case fiind ocupate de familii. Ceea ce are sens având în vedere că toate sunt imense și au patru sau cinci dormitoare. Este o universitate în apropiere, așa că unele case le închiriază camere studenților de la masterat, dar aceștia sunt atât de ocupați cu învățatul încât nu-i văd niciodată.

Cruz Wilder, fratele mai mare al lui Wren, e un baschetbalist celebru care a cumpărat casa de lângă a mea pentru ca sora lui să locuiască acolo fără a plăti chirie în timpul școlii. Întotdeauna avuseseră în plan să renoveze casa – care era una obișnuită – și s-o vândă pentru profit după absolvirea lui Wren. El spune că e o investiție, dar îl cunosc pe Cruz. De fapt, nu voia ca sora lui să-și bată capul căutând un loc decent unde să stea în timpul studiilor.

Îmi place să-mi spun că și eu am făcut o investiție când am cumpărat casa asta nouă la doar 21 de ani și că nu am fost un idiot. În primul an ca jucător profesionist, nici un coleg de echipă nu locuia în afara orașului. Toți aveau apartamente. Cei cu contracte mai scurte stăteau împreună, dar ajungeau repede la arenă cu mașina, pe jos sau cu un taxi.

Dar eu, ca un idiot, am crezut că era o idee grozavă să cumpăr o casă cu patru dormitoare la douăzeci de minute de oraș. Ca și cum credeam că urma să mă așez la casa mea cu o familie, nu că aveam să fiu singur și la 27 de ani.

Măcar am puțin spațiu, o curte frumoasă și jacuzzi și, în plus, casa mea a devenit locul preferat pentru întâlnirile echipei, în primul rând pentru că aici încap toți.

Și cine știe? Poate că *investiția* mea chiar o să dea roade anul viitor.

Arăt din nou spre casa lui Wren.

– Ai redecorat? Adică ai vopsit pereții?

– Ceva de genul ăsta. Vrei să vezi? Întrebă, uitându-se la ceas. Am fix cinci minute rămase din pauza de studiu.

– Atunci o să facem un tur rapid, îi zic și o urmez. Data viitoare când o să ai o pauză de studiu, fac cinste cu cina. O să comand

mâncare din locul ăla grecesc care-ți place și o să-mi spui toate bârfele din cartier pe care le-am ratat.

Wren mă privește peste umăr și ridică din sprâncene.

– În următoarele două săptămâni? încerc din nou.

– Ți-am păzit casa trei luni, iar tu ești putred de bogat.

– Bine. Atunci trei seri cu mâncare comandată și îți duc gunoiul până la bordură în fiecare săptămână în următoarea lună.

– Uite, de asta ești vecinul meu preferat!

Asta am fost mereu unul pentru celălalt – niște vecini platonici. Nu vreau să fiu înțeles greșit, Wren e grozavă, dar niciodată n-am privit-o altfel decât ca pe o prietenă și știu că ea simte la fel în privința mea. Am multe prietene, iar ea este una dintre ele.

Deschide ușa de la intrare, care e proaspăt vopsită. E de un maro-închis, care contrastează plăcut cu noul placaj verde-salvie și contururile albe, curate.

Primul lucru pe care-l observ e parchetul. Nou-nouț, din lemn masiv, într-o nuanță deschisă și caldă. Pereții ies în evidență, unii cu tapet modern, alții vopsiți în culori subtile, dar primitoare. Scările au o balustradă nouă, dulapurile din bucătărie au fost revopsite, iar blaturile au fost înlocuite cu unele care par făcute la comandă. Chiar și corpurile de iluminat sunt noi, strălucitoare și par să unească întregul spațiu.

– Doamne! oftez în timp ce mă rotesc lent, ca să văd totul. Abia dacă mai recunosc locul.

– Tipa a făcut o treabă incredibilă.

– Și cine este *tipa*?

De obicei, pun întrebarea asta cu subînțeles: „E singură? E de treabă? Ar fi interesată de cineva ca mine?”

Dar acum mă întreb mai mult cine naiba a transformat casa asta banală într-una demnă de o revistă și dacă e disponibilă să facă același lucru cu a mea.

E la ani-lumină de casa banală pe care a cumpărat-o fratele lui Wren, iar dacă o să-mi scot casa la vânzare în același timp cu a lui, vara viitoare, o să fiu terminat. Nimeni n-o să se mai uite de două ori la casa mea când a lui arată așa.

Wren îmi face turul etajului. Mansarda e acum amenajată ca un spațiu de joacă sau un viitor loc de divertisment, în funcție de cumpărător. Dormitoarele de sus au un design propriu care păstrează senzația de lux și individualitate din restul casei.

Dar, când trecem pe hol, mă opresc în fața unei camere în care a apărut un pat. Camerele de sus au fost întotdeauna goale, spre deosebire de camera de oaspeți de jos, unde stau frații ei când vin în oraș.

Arăt spre salteaua goală, așezată pe un cadru de pat.

– Ți iei coleg de apartament, Wilder?

– De fapt, da. Din octombrie, când îi expiră actualul contract de chirie.

Asta mă surprinde, pentru că mulți ani am fost doar noi doi, fiecare singur în casa lui absurd de mare. Deși motivele pentru care locuințele noastre au fost goale erau cât se putea de diferite.

Wren învață prea mult și nu și-a dorit niciodată colegi de apartament, iar fratele ei e destul de înstărit cât să-i ofere acest lux. În timp ce eu sunt idiotul trist și siropos care a așteptat pe cineva care nu a apărut niciodată.

– De ce?

Asta e tot ce-mi vine în minte s-o întreb.

– De ce îmi iau colegă de apartament acum? Pentru că are nevoie de un loc accesibil unde să stea și ne înțelegem bine. De fapt, ea e designerul principal care a lucrat la casă. A trecut pe aici în fiecare zi în vara asta și ne-am împrietenit. În plus, lucrează tot timpul și practic aici doar va dormi. Îmi face semn să mergem spre capătul holului. Hai să-ți arăt restul!

Băile sunt renovate cu faianță nouă și obiecte sanitare moderne. Pe hol sunt lumini elegante, deasupra unor fotografii înrămate. Până și nenorocita de spălătorie arată bine – e răcoroasă și întunecată.

– Sunt terminat, îi zic direct. Casa mea n-o să se vândă niciodată când concurează cu asta.

– Cruz nu glumea când a zis că vrea să obțină profit din investiția asta, spune ea, lovindu-mă ușor peste umăr. Ai putea să faci același lucru. Angajează un designer. Fă ceva cu casa aia

a ta care arată exact ca locuința unei fraternități de hochei, asta dacă ai de gând s-o vinzi.

Oare chiar vreau să o vând? Nici eu nu știu. Dar am avut un motiv pentru care sezonul trecut nu am semnat prelungirea timpurie a contractului cu Raptors. N-am fost sigur că eram pregătit să stau încă șase ani departe de Boston. Departe de orașul meu natal. Departe de familie.

Cel mai probabil, ăsta e ultimul contract important din cariera mea. Și sunt la o răscruce: trebuie să decid dacă vreau să-mi petrec toți anii ca jucător de hochei profesionist pentru Chicago sau dacă vreau să fiu liber de contract și să-mi îndeplinesc visul din copilărie: să joc pentru Boston Bobcats.

Mama clar vrea să mă întorc acasă, iar dacă ar fi după ea, aş vinde casa și m-aș muta chiar în ziua în care se termină sezonul și actualul meu contract.

Wren e singura dintre prietenii mei care știe că e posibil să-mi vând casa, pentru că, imediat ce o să absolve în primăvară, o să facă același lucru. O să se mute acasă, mai aproape de familie.

– Cum ai găsit-o? La designer mă refer.

– Ai auzit vreodată de Tyler Braden? E un celebru designer de interior din Chicago.

Îi arunc o privire neștiutoare.

– Ei bine, omul are o linie de produse la Target și propria emisiune pe HGTV. Tu ai o mamă și cam o mie de prietene femei. M-am gândit că ai auzit de el.

– Pe el l-ai angajat? Cruz chiar a băgat atâția bani în renovarea unei case?

– Eu asta voiam, pentru că sunt obsedată de Tyler Braden și ar fi fost un vis. Dar cu bugetul pe care mi l-a dat fratele meu, nu mi-l permiteam pe Tyler Braden. Totuși, a fost suficient să angajez o tipă care lucra ca intern pentru el. E incredibilă, iar acum este prietena mea, pe care o voi mitui să mă ducă la petrecerea de Crăciun organizată de Tyler Braden Interiors. Deci toată lumea e fericită.

Râd.

– Și cum fac să o angajez și eu?